

i det andet Ting har „bestilt“ en Udtalelse angaaende Kommissionen. Det har jeg slet ikke. Jeg nævnte kun to Ting, nemlig at jeg i dette Ting ikke havde tiltraadt Bevillingen om Kommissionen, og at jeg i Finansudvalget har udtalt, at hvis begge Ting ønskede Bevillingen, vilde jeg benytte den, uagtet jeg havde meget at indvende imod den. Jeg opfordrede Landstingets Flertal til at lade mig vide, hvorvidt det ønskede, at Kommissionen skulde nedsættes eller ej. Hvad selve Sagen angaar, er en saadan Bevilling jo en Bemyndigelse for Ministeren og kan ikke opfattes paa anden Maade. Det antager jeg, det ærede Medlem vil være enig med mig i. Hvad det Andragende, der her er Tale om, for øvrigt angaar, kan det ærede Medlem umuligt af den Stilling, jeg indtager over for Kommissionen, slutte sig til, hvorledes jeg vil stille mig over for det. Jeg fastholder, hvad jeg sagde før, at jeg er sympatetisk stemt for at støtte disse Bestræbelser saaledes, som de komme frem ad privat Vej, og baade med Hensyn til Punkt 1 og 2 vil der efter al Rimelighed fremkomme Forslag paa næste Finanslov, der ville vise, at mine Overvejelser ikke ere faldne ud i negativ, men i positiv Retning.

J. C. Christensen: Jeg antager, at Landstinget ikke vil stemme for Kommissionen uden samtidig at tilkendegive Ønsket om, at Sagen bliver fremmet. Den stærkeste Maade, som Tingene hidtil have kunnet tilkendegive deres Ønsker om, at en Sag skal fremmes, er ved at stemme for Bevillingen til Fremme af Sagen. Mit Spørgsmaal til den højtærede Minister er da: Vil den højtærede Minister, naar Finansloven er vedtagen med denne Bevilling paa og Kongen har underskrevet den, nægte at gøre Bevillingen frugtbringende? Vil han nægte at udføre, hvad Bevillingen tilsiger, at der skal udføres? Den højtærede Minister siger, at det er en Bemyndigelse, som er given ham. Vi kende alle mange Tilfælde, hvor der ved Lov gives en Minister en Bemyndigelse, f. Eks. til at lade Jærnbaneanarbejder udføre, men disse Bemyndigelser ere i Virkeligheden Forpligtelser. Jeg gad nok vide, om den højtærede Minister vil sidde Bevillinger overhørig, der gives paa en Finanslov, som har Kongens Underskrift.

Justitsministeren (Goos): Jeg har kun at sige, at en Bemyndigelse jo ikke er en Forpligtelse. Om jeg vil benytte Bemyndigelsen, afhænger af de Tilkende-

givelser, som jeg maatte faa, dels i dette Ting, dels i det andet. Jeg har ikke bestilt nogen Tilkendegivelse fra det andet Tings Side, og de Udtalelser, der faldt fra Ordføreren eller den rimelige Ordfører deroppe, vare paa det Tidspunkt utvivlsomt kun gjorde for hans egen Regning. Hvad der kommer frem paa anden og tydelig Maade for mig, vil være afgørende for min Benyttelse eller Ikkebenyttelse af Bevillingen.

J. C. Christensen: Jeg har ikke faaet Svar paa mit Spørgsmaal. Naar Folketinget og Landstinget vedtage en Finanslov, hvad der jo er Udsigt til, og den faar Kongens Stadfæstelse og Bevillingen staa derpaa, vil den højtærede Minister saa undlade at benytte denne Bevilling efter dens Formaal?

Justitsministeren (Goos): Jeg skal derpaa svare, hvad jeg alt har svaret. Det kommer an paa de Udtalelser, der falde fra det andet Tings Flertals Side i den Betænkning, der bliver afgiven, og under Behandlingen i Salen. Vægrer Landstinget sig paa en eller anden Maade ved at gaa med til denne Sag, svæver Kommissionen i Luften, og jeg ser mig ikke i Stand til at benytte Pengene.

J. C. Christensen: En Udtalelse i Betænkningen eller i det andet Ting i dette Spørgsmaal, en Vægring, som ikke giver sig til Kende ved en Udstemning af Bevillingen, er ingen Ting. Naar Landstinget vedtager Finansloven med denne Bevilling, er Spørgsmaalet: Vil da Ministeren undlade at benytte den? I øvrigt skal jeg til Ministerens Udtalelse om Bemyndigelsen sige, at der i Bevillingens Tekst ikke staa et Ord om Bemyndigelse, Bevillingen er ren og skær. Naar den er vedtagen, mener jeg, at det er Ministerens Pligt at bruge den.

Justitsministeren (Goos): Det sidste anerkender jeg ikke. Jeg anerkender ikke, at der er nogen som helst Tale om Forpligtelse til at bruge denne Bevilling. Det er en Bemyndigelse og intet andet.

J. C. Christensen: Jeg betragter Finansloven som en Lov. Naar den er vedtagen af begge Ting og underskrevet af Hans Majestæt, er det Meningen, at den skal føres ud i Livet. Det er Ministerens Pligt at føre den ud i Livet, og naar han ikke gør det, kan han ikke undskylde sig